

EEN WITTE WATERVOGEL SCHEERDE LAAG IN DEN NACHT...

DOOR THOLE BEISHUIZEN

MISSCHIEN na het verlies van een fortuin, misschien op de vlucht voor God weet welke noodlottige schaduwen, was hij twintig jaren tevoren tusschen hen neergestreken. Hij, le docteur Coin, tusschen de brave Levantijsche burgers van het stadje Antipolis, aan de havenbaai van het wereldvergeten eiland Dea. Hij herstelde uurwerken. Het was hem langzamerhand niet kwaad gegaan, doordat niemand in het stadje het handwerk verstond dan hij, een Franschman, daarenboven uit een nette familie, met een opleiding die hem stellig oorspronkelijk voor iets anders bestemd had dan een plaatsje aan een horlogemakerstafel; met een groote kennis van mathematica, en ook nog muzikaal. In Antipolis had hij zich onmisbaar gemaakt. Zelfs was het voor de Grieken iets bijzonders gebleven: een vakman in hun midden te hebben, die alles op tijd afleverde en zijn beloften hield met een punctualiteit, waarvan zij eerst geschrokken waren... En zij spraken na die twintig jaren nog steeds van den „Xenos”, den Vreemdeling, en zeiden: wij brengen onze uurwerken bij den Xenos, hetgeen toch iets vertrouwds had gekregen, iets van „onzen Xenos”. Maar een Europeaan zal zijn levenlang Xenos tusschen hen blijven. Twintig jaren kunnen lang duren. Twintig jaren op een Egeïsch eiland, dubbel. Het kan zoo iets als verbanning naar een fort nabijkomen. Sacrrré nom... waarom was hij eigenlijk blijven hangen? En dat in een nest zonder bibliotheek, zonder de minste cultuur, een oord waar men slechts gewoon was zich tegen de huis-muren te zonnen, als een ras van niet eens kwieke hagedissen. Deze brave Antipolitanen, die hun tikkende kralensnoeren tusschen hun vingers rondraaiden en hoogstens nog actief genoeg waren om de politieke artikelen in hun krant te spellen, veranderden slechts van houding en plaats met den kringgang van het licht en de schaduw. God's koren groeit gratis. Daarbij is God's warmte het aangenaamste geschenk ter wereld. In de tamelijk koude winters, daar er wegens gebrek aan brandhout en ontzaglijke lasten op den invoer van kolen nauwelijks gestookt kon worden in de groote, oude steenen huizen van de stad, schrompelden de Antipolitanen ineen, en kleumden altijd ietwat kleinmoedig langs de straatjes. Maar met het warme seizoen werden zij weer de heeren der schepping, en zogen koninklijk aan hun publieke nargileh's, op de trottoirs voor de ontelbare koffiehuisen.